

hledati jest v obvodu okr. soudu v D., maje při tom (ježto šlo o žalobu o náhradu škody) patrně na mysli ustanovení § 37. cit. zák. čl., dle něhož v takovém případě žalovati lze též u okr. soudu, v jehož obvodu škoda vzešla, kde však spor nemohl býti zahájen jen proto, že hodnota sporného předmětu přesahovala meze kompetence okr. soudu a zakládala příslušnost sedrie.

Postrádá tudíž nař. rozhodnutí, pokud jím žal. úřad již a limine odmítl st-lův maďarsky psaný rekurs pro domnělý nedostatek podmínek, aby mohlo býti užito menšinového jazyka, zákonného podkladu.

Č. 6741.

Jazykové právo. — Administrativní řízení: I. * Předpis čl. 22, odst. 2 jazykového nařízení č. 17/26 o jazykové stránce podání řízených na několik soudů, neodporuje jaz. zák. — **II. Jaz. nař. č. 17/26 je opatřeno náležitými podpisy členů vlády podle § 84 úst. listiny. — III. »Ústavnost« vládního nařízení není povolán zkoumati ani nss ani ústavní soud.**

(Nález ze dne 23. září 1927 č. 19.424).

Prejudikatura: Boh. 5827/26, 1877/23 adm.

Věc: Firma J. H. v L. proti ministerstvu spravedlnosti o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka podala u okr. soudu v Liberci jako soudu procesního německým jazykem sepsanou žádost za povolení mobilární exekuce proti Robertu Sch. ve V., a uvedla v ní, že o výkon jest z moci úřední požádati okr. soud v Uherském Ostrohu. Žádost ta byla okr. soudem v Liberci usnesením ze 17. května 1926 zamítnuta dle čl. 4 jazyk. nař., ježto se nehodí k úřednímu jednání, protože v obvodu exekučního soudu není 20% něm. minorita. Dozorčí jazyková stížnost byla pořadem instancí a posléze nař. rozhodnutím zamítnuta.

Přezkoumáváje stížnost v rámci uplatněných stížních bodů, uvážil nss takto: — — —

Otázkou v daném případě spornou zabýval se nss již jak s hlediska jazykového zákona, tak i se stanoviska exekučního řádu v nál. Boh. č. 5827/26 a vyslovil právní názor, že návrh na povolení exekuce podaný u soudu s kvalifikovanou menšinou jazykovou musí býti podán také v jazyce státním, jestliže exekučním soudem jest soud, v jehož okrese není takovéto minority. Na vysloveném názoru trvá nss i v daném případě.

Tvrdí-li st-lka, že jsouc příslušnicí něm. minority nebyla ani oprávněna činiti u soudů podání v jazyce státním, a odvolává-li se k odůvodnění tohoto svého názoru na nál. Boh. 1877/23 adm. a contrario, jest připomenouti, že cit. nál. vyslovil zásadu, že příslušníkům stát. jazyka jest jazykovým zákonem uložena povinnost užívatí ve styku se stát. úřady jedine státního jazyka, kdežto příslušníci minoritních jazyků za předpokladů § 2 jaz. zák. mohou se stýkati se stát. úřady svým minoritním jazykem. Z toho však neplyne závěr stížností vyvozovaný, neboť § 2

j. z. stanoví jen výhrady z ustanovení § 1 téhož zák., jejichž obsahem jsou práva příslušníků menšinových jazyků, neukládá jim však nijakých povinností, zejména ne povinnost užívatí za předpokladů § 2 jaz. zák. výhradně svého menšinového jazyka.

Není proto nař. rozhodnutí, které vychází z názoru nss-em v cit. nálezech vysloveného, ani vadné ani nezákonné. Jestliže však příslušníci kvalifikované minority musí v takovémto případě, jaký jest předmětem stížnosti, podati exekuční žádost i v jazyce státním, pak pro tento jaz. spor jest zcela irrelevantní, zda exekuční žádost po formální stránce odpovídala předpisu cís. nař. č. 118/1914 ř. z. a hodila se pro zkrácené vyřízení čili nic a není proto ani vadné ani nezákonné, když žal. úřad, zamítaje jazykovou dozorčí stížnost st-lovu, nezabýval se vůbec otázkou, v jaké formě byla sepsána exekuční žádost, která obsahujíc pasus: »o výkon exekuce budiž dožádán z moci úřední okr. soud v Uh. Ostrohu«, zahrnovala tím i žádost za výkon exekuce u jiného soudu než byl soud povolující. Bylo proto tyto výtky zamítnouti jako bezdůvodné.

Stížnost dále vytýká, že čl. 22 jaz. nař. odporuje jak exekučnímu řádu, tak i jaz. zákonu a že proto jaz. nařízení je neplatné. Výtka tato jest bezdůvodna, jak nss vyslovil v nál. Boh. 5827/26 adm.

Stížnost namítá konečně, že nejen čl. 22, ale celé nařízení č. 17/1926 jest neplatné proto, že na něm chybí podpisy dvou ministrů, ačkoliv § 9 jaz. zák. žádá, aby jaz. nařízení bylo provedeno ode všech ministrů; v souvislosti s tím navrhuje stížnost, aby nss přezkoumal ústavnost jaz. nařízení buď v plenu neb ve zvláštním senátě anebo předložil otázku tu ústavnímu soudu.

Nss neshledal ani tuto výtku důvodnou. Podle § 9, odst. 2. jaz. zák. jsou výkonem tohoto zákona pověřeni všichni ministři. § 84 úst. list. stanoví, že každé vládní nařízení podpisuje předseda vlády nebo jeho náměstek (zástupce) a ministři pověřeni jeho provedením, nejméně však polovina ministrů. Doslov a obsah prv cit. ustanovení nebrání nikterak tomu, aby jaz. zákon proveden byl pro různé obory státní správy zvláštními vl. nařízeními. Skutečně také vl. nař. z 3. února 1926 č. 17 Sb. provádí zákon jen pro obor min. vnitra, sprav., fin., obch., veř. prací a zdrav., pro veřejné korporace podléhající těmto min-ům v republice čsl., jakož i pro úřady místní samosprávy. Čl. 101 nař. pak právě jmenované ministry pověřuje provedením nařízení. Jimi, jakož i všemi ostatními ministry až na dva je také nařízení podepsáno. Tím je vyhověno ustanovení § 84 úst. listiny, pročež nelze shledati, že by nařízení z důvodu stížností uváděného bylo neplatné.

Co se týče návrhu, aby zkoumána byla ústavnost vl. nař., resp. aby otázka ta byla vznesena u ústavního soudu, podotýká se, že nss může podle § 8 zák. o ss a § 102 úst. listiny zkoumati jen platnost nařízení, což se také ve směru námítky ve stížnosti učiněné stalo, a že ústavní soud podle čl. II. úv. zák. k úst. listině, § 54, odst. 13 úst. listiny a § 7 zák. o úst. soudě je povolán jen ke zkoumání ústavnosti zákonů a prozatímních opatření, vydaných podle cit. § 54 úst. listiny, nikoli tedy vl. nařízení. — — — —